

Lord Raffles

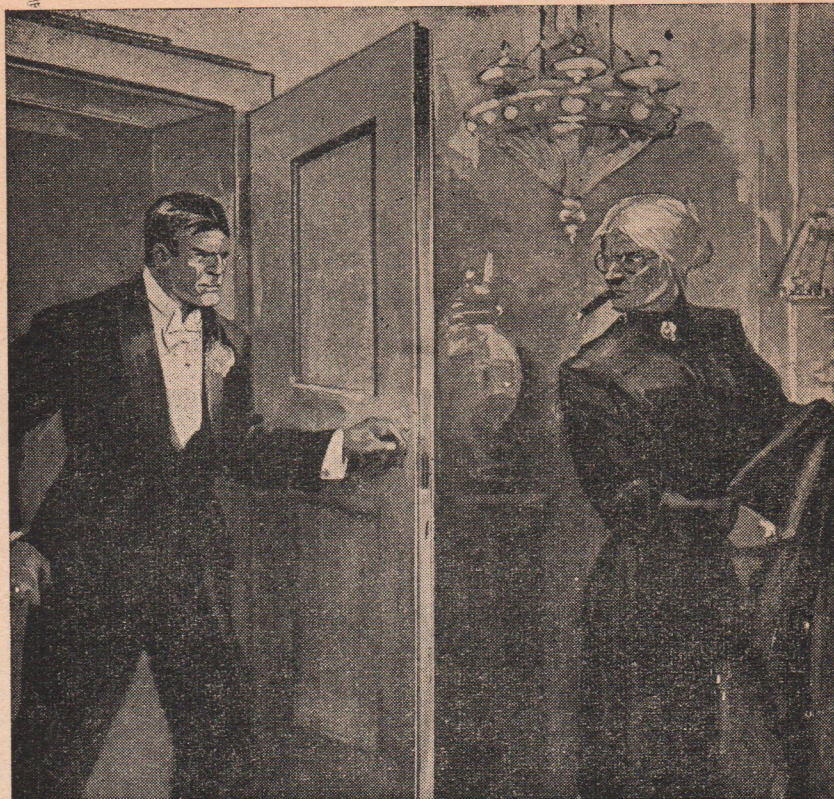
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEZELSCHAPSDAME

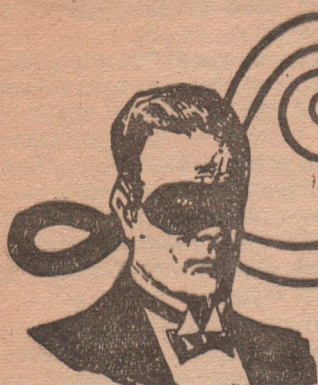
N° 2692

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoult Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sifter

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Gezelschapsdame

HOOFDSTUK I.

RAFFLES MAAKT KENNIS MET SLOKUM

Een van de prachtigste huizen aan het deftige St. James Square in Londen, dat sinds enige tijd bewoond werd door Sir Richard Huggins, de Engelse Onder-Staats-secretaris van Binnenlandse Zaken, scheen op deze middag het doel te zijn van een groot aantal bezoekers, want de peperdure auto's reden af en aan.

Het was ontvangdag bij het echtpaar Huggins, en diplomaal waren de gasten

nog talrijker dan gewoonlijk, want de dochter des huizes vierde haar eenentwintigste verjaardag.

Zodra de gasten uitgestapt waren, werden zij onder aan het terras, dat naar de huisdeur leidde, opgewacht door de deftige butler in zwarte rok, die hen weer overgaf in handen van een bediende in muisgrijs livree.

Dan bevonden zij zich in de uitgestrekte hall, een meesterstuk van mid-

deleeuwse bouwkunst, en die zwak daglicht kreeg door een prachtige koepel van gekleurd glas.

Achter in deze hall, stegen de beide monumentale trappen omhoog, die boven samen kwamen op een gaanderij. Aan de balustrade hingen een tweetal prachtige en kostbare Perzische tapijten.

Zware, ouderwetse, stevige meubelen gaven de hall een luxe en stijlvolle aanblik.

Het was algemeen bekend, dat Sir Richard pertinent niets wilde weten van de hedendaagse meubelkunst.

Hij placht te zeggen, dat een stoel op de eerste plaats geschikt moest zijn om daarop, zonder levensgevaar te gaan zitten.

Aan de muren hingen een paar grote schilderijen van oude Engelse en Hollandse meesters, met voorstellingen van zeeslagen.

Wanneer de gasten een van de beide trappen afgelopen waren, na hun overjassen te hebben toevertrouwd aan de zorg van de bediende, werden zij boven ontvangen door de huishoudster Miss Blunt, een statige dame van bijna zestig jaar, met een fijn gezicht en met nog schitterende ogen, die wonderlijk afstaken bij het spierwitte haar.

Een ogenblik later stapte men de grote salon binnen, nadat de bediende, die op de drempel van de deur had post gevat, met luide stem een naam had afgeroepen.

Het was om drie uur in de middag al tamelijk vol in de grote salon.

De vrouw des huizes, een dame met aristocratisch uiterlijk, dat getuigde van adel en goedhartigheid, onderhield zich met al haar gasten, zonder onderscheid van rang of stand, steeds met dezelfde enigszins afgemeten gracieuze gebaren.

De jarige, Cecilia Huggins, door de huisgenoten en de goede bekenden familiaal Cissy genoemd, een knappe brunette, maakte zich verdienstelijk bij de theetafel, geholpen door een paar van haar vriendinnen.

In een hoek van het grote vertrek, dicht bij een van de ramen en met de rug daarnaar toegekeerd, stonden twee

heren, die nu en dan zachtjes even met elkaar spraken.

Zojuist waren zij door de deftige lakel aangediend als Lord William Aberdeen en zijn sekretaris.

Er was bijna niemand in de grote salon, die niet wist, dat Lord Aberdeen gerekend werd tot de rijkste mannen van Londen, tenminste wanneer men afging op de grootte van zijn giften aan talloze liefdadige instellingen.

En in even grote bekendheid bijna mocht zijn sekretaris, Charles Brand, zich verheugen, die men bijna altijd in zijn gezelschap zag.

Maar hoe groot zou de verbazing van al deze aristocratische dames en heren geweest zijn, wanneer eens iemand in staat was geweest hen te verzekeren, dat Lord William Aberdeen inderdaad niemand anders was dan de bekende Grote Onbekende, de man, naar wie Scotland Yard al ettelijke jaren vergeefs zocht en op wiens hoofd nog steeds een premie van duizend pond sterling stond.

De beide mannen stonden een beetje afzonderlijk, en daar zij zacht met elkaar spraken, hoefden zij niet bang te zijn dat men hen zou horen.

Brand had net een onderzoekende blik geworpen op het gezicht van zijn vriend en zei nu met een glimlachje:

— Weet je hoe lang we hier zijn?

— Ik schat ongeveer een kwartier. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik nu al tekenen van verveling op je gezicht meen te bespeuren. Is dat niet wat al te vroeg?

— Daar ben ik inderdaad ook bang voor, beste kerel, antwoordde Raffles met een ernstige hoofdknik. Ik geloof, dat ik in dat opzicht onverbeterlijk ben. Wanneer ik het niet bepaald nodig zou vinden voor mijn beroep, dan geloof ik beslist, dat ik de brui gaf aan al die onmogelijke soirées, teas, cocktail parties, muziekavondjes en andere moderne foltering, die jullie, geloof ik, bestempelt met de naam van sociale verplichtingen.

Brand keek Raffles even hoofdschudden aan en vroeg toen met een olijke uitdrukking op zijn rond, blozend ge-

zicht:

— Wil je mij eens vertellen, waarom je eigenlijk hier gekomen bent?

— Denk vooral niet, beste Charles, dat een onweerstaanbaar verlangen naar de sandwiches van Lady Huggins, een overigens voortreffelijke vrouw, die ik hoog waardeer, mij hierheen heeft gedreven.

— Je hebt mij dus met een bepaald doel hier mee naar toe genomen?

— Dat is misschien wat sterk uitgedrukt. Toch hoop ik hier iemand te ontmoeten met wie ik wel eens nader kennis zou willen maken.

— Man of vrouw?

— Man.

— Zijn naam?

— Slokum. Hannibal Slokum.

— Wat is die Hannibal Slokum voor een man?

— Alsjeblieft niet zo minachtend. Je praat over een Amerikaan, die per minuut tweeëndertig dollar en zevenenvijftig cents te verteren heeft.

— Sapperloot! zei Brand verbluft, dan is hij zelfs voor Amerikaanse begrippen enorm rijk. Wat doet die man?

— Zaken doen in spek en aanverwante artikelen.

— En wat wil je nu van die man?

— Och, voorlopig eerst eens kennis met hem maken.

Brand keek Raffles eens van opzij aan en liet een veelbetekenend kuchje horen.

Na een ogenblik te hebben gezwegen, ging de jongeman verder:

— Hoe komt die man hier op een tea van Sir Richard Huggins verzeild?

— Hij heeft hem schijnbaar nodig, in verband met plannen om zijn artikel op grote schaal in te voeren.

— Dus kent Slokum onze onderstaatssekreteris?

— Hij is door de Amerikaanse gezant in hoogst eigen persoon aan hem voorgesteld.

— Dan is Slokum een zeer belangrijk man.

— Heel belangrijk. In Amerika moet hij zoets van twintig duizend mensen in dienst hebben, veedrijvers, varkenshoeders, magazijnmeesters, boekhou-

ders, slagers. Verder bezit hij metaalfabrieken met honderden automatische blikken machines, timmerlui, die de kisten maken voor de bussen, ik weet al niet wat. Maar kijk eens, ik geloof werkelijk dat onze man daar net aankomt.

Inderdaad, de bediende in de deur had juist geroepen:

— Mijnheer Hannibal Slokum en Miss Dora Dorrit, uit Philadelphia.

En nu stapte een man het vertrek binnen van meer dan middelmatige lengte, breed geschouderd, met heel weinig haar, dat bovendien nog gemillimeterd was, en kleine, diep weggezonden ogen van een onbekende, grijsgroene kleur. Hij was bijzonder goed gekleed, maar toch kon men maar al te goed opmerken, dat hij niet gewend was, ze vaak te dragen.

Zijn das, overhemd, manchetten en vingers schitterden van juwelen.

Naastr hem liep een knap meisje van een jaar of achttien, een aardig gezichtje, door donkere krullen omlijst, het echte type van de Amerikaanse.

Zij keek direkt vrijmoedig rond, zonder een spoor van verlegenheid, als iemand, die gewend is, zich in grote gezelschappen te bewegen.

Aanstands verliet Lady Huggins haar plekje, om de rijke gast te gaan begroeten, vergezeld van haar dochter Cissy.

Raffles en Brand zagen, hoe Lady Huggins een bediende wenkte, die dadelijk de zaal verliet.

— Nu wordt Sir Richard zeker gewaarschuwd, dat de hoge gast net is aangekomen, zei Raffles met een zacht lachje.

Hij bleek goed te hebben geraden, want een ogenblik later kwam de heer des huizes, aristocraat van top tot teen, de salon binnen en liep naar Hannibal Slokum, die hij algauw naar een afgelegen hoekje meetroonde.

Wat Dora Dorrit betreft, deze had dadelijk vriendschap gesloten met Cissy en de beide meisjes babbelden dadelijk druk met elkaar.

Na enige tijd zwijgend te hebben toegezien, vroeg Brand:

— Is dat meisje zijn dochter?

— Nee, zijn nicht heb ik tenminste

gehoord.

— Wat doet zij hier? Doet zij ook in spek en aanverwante artikelen?

— Voor zover ik weet niet. Als ik het goed begrepen heb, is zij gewoon voor haar plezier op reis. Zij wilde pertinent de reis naar Europa maken, maar haar vader had het zelf veel te druk en toen besloot zij met die vreselijke man, die haar oom is, mee te gaan.

— Een alleraardigst gezichtje.

— Nietwaar? Echt Amerikaans. Maar stil, ik geloof werkelijk, dat Sir Richard ons in het oog heeft gekregen, en ons aan mijnheer Slokum gaat voorstellen. Je trekt je beste gelegenheidsgezicht, Charles, je komt tegenover zijne Majesteit Dollar te staan.

De beide mannen deden alsof zij niets van de nadering van hun gastheer en van de Amerikaanse spekkoning hadden gemerkt, todat de enigszins krakende stem van Sir Richard klonk:

— Permitteer mij, mylord, dat ik u in kennis breng met mijnheer Hannibal Slokum uit Philadelphia en u ook, mijnheer Brand.

Er werd van weerskanten gebogen, men nam elkaar goed op, de Amerikaan kneep zijn kleine ogen nog wat verder dicht, zodat ze bijna onzichtbaar werden, spalkte ze toen wijd open en zei met een verschrikkelijk Amerikaans accent:

— Blij u te zien, mylord. Ik heb al over u horen spreken in Amerika. U schijnt hier nogal bekend te zijn in Londen.

— Daar ben ik bang voor, mijnheer Slokum, antwoordde Raffles met 'n zucht.

— Ik heb u door een paar mensen die het konden weten, als een groot liefhebber van oudheden horen bestempelelen, mylord. Is dat zo?

— Ik geef toe, mijnheer Slokum, dat ik mij verheug in het bezit van enige, niet onaardige verzamelingen, antwoord-

de Raffles een beetje verbaasd.

— Misschien zult u wel verwonderd zijn, mylord, dat ik dit onderwerp aanroer. Maar ik ben iemand, die recht op zijn doel afgaat, antwoordde de grote handelaar in spek. De zaak is deze, dat ik een paar dagen geleden bij een handelaar in oudheden enige voorwerpen heb gekocht, om die mee te nemen, als ik weer terug ga, over ongeveer een maand. Ik ben zelf een groot liefhebber. Ik zou graag het oordeel weten van een kenner, en speciaal van een Engelse kenner. Daarom zal ik met de deur in huis vallen. Als u soms een ogenblik vrij hebt, zoudt u mij een groot genoegen doen, als u mij eens in mijn hotel kwam opzoeken, om naar die dingen te kijken.

Raffles keek de Amerikaan een ogenblik verwonderd aan, want zelfs van een bewoner van de Verenigde Staten was zo'n brutaliteit ongewoon te noemen.

Hij herstelde zich echter snel en greep de gelegenheid direkt met beide handen aan.

— U valt mij een beetje onverwacht op het lijf met uw verzoek, mijnheer Slokum, en ik weet ook niet of ik morgen wel in de gelegenheid ben om bezoeken af te leggen. Weet u uit uw hoofd, hoe het morgen met mijn dagverdeling staat? vroeg hij aan Brand, die verbluft had toegeluisterd.

— Zeker, mylord, u bent de hele dag bezet met uitzondering van één uur, tussen drie en vier.

Raffles wendde zich weer tot de Amerikaan en merkte nu glimlachend op:

— U hoort het, mijnheer Slokum. Schikt dat uur u?

— Uitstekend, mylord.

— Waar logeert u?

— In het Astor-Hotel, Piccadilly Circus.

— Dan zal ik het genoegen hebben, u morgen te bezoeken.

HOOFDSTUK II.

OUDHEDEN EN OUDHEDEN

De volgende namiddag om kwart over drie stopte een prachtige Bentley voor de brede trappen van het Astor Hotel.

Dadelijk kwam een piccolo toeschieten, die het portier van de auto opendeed.

Raffles stapte uit, zei iets tegen de chauffeur, een reusachtige man in lichtgrijze livrei en liep toen de trappen van het bordes op.

— Mijnheer Slokum? vroeg hij aan de portier, die met de handen op de rug heen en weer dreutelde in de grote hall van het hotel.

— Kamers 17 tot 21, mijnheer, antwoordde de portier zonder zich te bedenken.

— Dank je, zei Raffles.

Hij liep de marmeren trappen op en liet zich op de tweede verdieping de weg wijzen naar de kamers.

Raffles werd in een uitermate luxe salon gelaten, waarvan de drie ramen op Regent Street Quadrant uitkeken.

Hij hoefde maar even te wachten, want de verbindingsdeur ging vlug open en Hannibal Slokum kwam binnen, ditmaal gekleed in een grijs wandelcostuum.

Hij kwam dadelijk met uitgestoken hand op Raffles toe en riep:

— Welkom, mylord. U bent een man van uw woord. Wij zullen maar niet al te veel tijd verknoeien. Ik heb vanmiddag nog veel te doen en u zult ook wel weg weten met uw tijd.

Raffles boog zwiġgend. Inmiddels was Slokum al naar een gebeeldhouwde kast gegaan, die hij opende met een sleutel, die hij van zijn sleutelring haalde.

Terwijl hij dit deed, wendde hij zich om en vroeg met een zelfverzekerde lach op zijn bol gezicht:

— Wel, wat zegt u van deze prachtige Oud-Hollandse kast?

Raffles liep op het meubel toe, draaide de deur open, richtte zich op en zei toen kalm:

— Een mooie kast en heel goed gemonteerd.

Slokum liet langzaam zijn rechterarm zakken, die hij al naar een plank had uitgestoken, waarop enige voorwerpen stonden en keek Raffles met open mond aan.

Toen zei hij hikkend:

— Wat wilt u daarmee zeggen, mylord?

— Wel, ik geloof niet, dat mijn woorden voor tweemaal uitlegging vatbaar zijn, beste heer Slokum. Ik herhaal dus slechts: de kast is heel mooi en goed nagemaakt.

— Hoor eens, mylord, ik denk er niet aan uw kennis in twiġfel te trekken, maar u moet mij niet kwalijk nemen, als ik u om bewiġzen vraag.

— Die kan ik u al heel gemakkelijk geven, antwoordde Raffles. Ziet u die fijne gaatjes in het hout, daar en daar? Deze gaatjes zijn gewoon met hagel in het hout geschoten om het te doen voorkomen, dat houtwormen het hout hebben aangewreten.

Onder het spreken had Raffles zijn dasspeld genomen en voorzichtig in een van de gaatjes gestoken.

Hij herhaalde deze bewerking nog een paar keer en toen was het duidelijk te horen, dat de punt van de speld over metaal kraste.

— Hier zit het kleine loden hagelkorreltje nog in, mijnheer Slokum, zei Raffles schouderophalend. Het is grove imitatie, geloof me. Deze kasten worden bij doġzinen gemaakt in een speciale ingerichte fabriek. Mag ik weten, wat u er voor betaald hebt?

— Tweeduizend gulden, mijnheer. Ik heb de kast in Delft gekocht.

— Dan hebt u er vijftien honderd gulden te veel voor betaald, dat is alles wat ik zeggen kan. En laat mij nu de rest eens zien?

Zwiġgend en met gefronste wenkbrauwen nam Slokum enige voorwerpen van een van de bovenste planken uit de kast en zette deze voor Raffles neer op de glanzend gewreven tafel.

Het waren Delftse spullen, en een paar Chinese vazen, een prachtig bewerkt Japans zwaard en enige zijden shawls uit Hindoestan.

Raffles had een vergrootglas uit zijn zak gehaald, een fijn radcermesje en een toetssteen en begon nu met grote aandacht de voorwerpen achter elkaar te onderzoeken.

Slokum had zich lui in een gemakkelijke stoel laten zakken en probeerde enige bewondering op het gezicht van zijn bezoeker te ontdekken.

Maar dat gezicht bleef strak en onbewogen, totdat Raffles zich op zijn beurt achterover in een stoel liet vallen en de Amerikaan met 'n vreemde glimlach aankeek.

— En? vroeg Slokum nieuwsgierig.

— Ja, mijnheer Slokum. Het Japanse zwaard... is echt.

— Het Japanse zwaard is echt? herhaalde de multimiljonair toonloos. Wilt u daarmee zeggen, mylord, dat de rest namaak is?

— Dat moet ik tot mijn spijt bevestigen, mijnheer Slokum, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar voor de duivel schreeuwde Slokum woedend. Die schurk van een antiquair heeft mij het merk overal laten zien.

— De merken zijn ook overal aanwezig, mijnheer Slokum. Ze zijn alleen niet echt en heel handig nagemaakt.

— Maar als dat zo is, dan is die vent nog niet van mij af, bulderde Slokum. U bent natuurlijk zeker van wat u zegt, mylord?

— Heel zeker. Trouwens, als u mij niet gelooft, hebt u toch volle vrijheid om een deskundige van naam in de arm te nemen.

— Dat zal ik doen, mylord. Neem mij niet kwalijk dat ik wat meer zekerheid

wil hebben en als die man u in het gelijk stelt, wat ik nog altijd niet kan geloven, neem het mij niet kwalijk, dan zal ik eens zien of er voor een Amerikaan hier in Londen recht is te krijgen.

— Wat zoudt u dan willen doen? vroeg Raffles glimlachend.

— Vraagt u dat nog? Ik zal die bedrieger voor de rechtbank slepen.

Maar Raffles bleef glimlachend het hoofd schudden en antwoordde:

— Ik ben bang, dat er aan die wens van u geen gevolg zal kunnen worden geven, mijnheer Slokum. Voor dergelijke oudheden is natuurlijk geen vaste prijs te bepalen. Als u voor het rommeltje hier op tafel, bijvoorbeeld, duizend pond hebt betaald, dan zal de man verzekeren, dat het zelfs voor namaak een hele schappelijke prijs is. Voor oudheden bestaan geen marktprijzen en onze wetten zijn in dit opzicht nogal tamelijk gemakkelijk te ontduiken. Mag ik weten, wat u voor deze nagemaakte prullen betaald hebt?

— Bij elkaar ongeveer twaalf honderd pond.

— Dat is een heel bedrag. Ik zou zelf graag honderd pond betaald hebben voor het Japanse zwaard, dat werkelijk prachtig is en dat uit het begin van de zeventiende eeuw dateert. Maar voor de rest zou ik zeker geen pond hebben over gehad. Mag ik weten, hoe de naam van de antiquair was, die u deze rommel zo handig heeft aangesmeerd?

— Daar maak ik geen geheim van, mylord. De man heet Chandler.

— Frances Chandler, die in de Spencerstreet woont? vroeg Raffles geïnteresseerd.

— Ja, die is het. Kent u die oplichter?

— Dat is te zeggen, ik heb wel eens van hem gehoord, antwoordde Raffles met een fijn lachje. Onder ons verzamelers staat hij niet al te goed bekend. Men moet erg voorzichtig met hem zijn. U hoeft echt niet te denken, dat hij uitsluitend nagemaakte rommel verkoopt. Dat is maar bijverdienste voor hem en hij kijkt de mensen altijd goed aan, voor hij het aandurft hen iets in handen te stoppen, dat geen twintigste deel

waard is van de prijs, die hij er voor vraagt.

— Dus heeft hij mij aangezien voor een stommeling, een sukkel?

— Het is erg pijnlijk voor uw gevoel van eigenwaarde, mijnheer Slokum, maar ik ben wel bang, dat iets dergelijks inderdaad het geval is geweest.

Slokum had zich in een stoel laten vallen en steunde nu met zijn beide grote, rode handen op zijn knieën, terwijl hij strak voor zich uitkeek.

Eindelijk stootte hij uit:

— Het is een dure les voor mij geweest, mylord, maar ik beloof u, dat ik haar ter harte zal nemen. Als de Londense handelaars in oudheden inderdaad zo onbetrouwbaar zijn, dan zal ik wel oppassen voortaan niet meer bij hen te kopen.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en direkt daarna stapte Dora Dorrit het vertrek binnen.

Zij was in een mantelpakje en had haar hoed nog op. Haar ogen schitterden en een warme blos kleurde haar wangen.

Zij herkende Raffles blijkbaar, want zij liep op hem toe, stak hem vrijmoedig de hand toe en zei:

— Blij u te zien, mylord. Hebt u al met oom gepraat? Wat zegt u wel van zijn oudheden?

— Praat er niet van, kind, riep, Slokum nijdig. Het is rommel, op het Japanse zwaard na.

— Wat is dat? riep Dora verschrikt uit. Men heeft u dus bedrogen?

— Dat schijnt zo, antwoordde Slokum grimmig. Wat zie je er opgewonden uit, kind. Heb je prettig gewandeld? Met je nieuwe vriendin Cissy Huggins?

Dora scheen de vraag niet direkt gehoord te hebben, want zij had zich omgedraaid, om haar hoed af te zetten.

En zo, met haar rug naar haar oom gewend, antwoordde zij met een onderdrukt lachje:

— Ja, oom, ik heb heel plezierig gewandeld met Cecilia Huggins.

— Vind je dat zo grappig, dat je daar zo om lacht?

— Erg grappig oompje. Cissy is zo geestig en zij heeft mij heel wat van

Londen laten zien. De Theems en een paar musea, een paar kerkhoven en nog wat kerken.

— Nu, dat kan ik niet zo erg amusant vinden, zei Slokum hoofdschuddend. Ik dacht, dat de jongemeisjes uit deze stad allereerst naar de modezaken gingen, daarna naar een of andere lunchroom en dan naar een bioscoop.

— Oompjelief, als u mij begint te plagen, dan loop ik gauw weg, zei Dora lachend, terwijl zij dreigend het kleine wijsvingertje tegen haar oom ophief.

Raffles had intussen tersluiks op zijn horloge gekeken en zei, terwijl hij zijn hoed greep:

— Het spijt mij erg, dat ik weer weg moet, mijnheer Slokum, maar ik heb een dringende afspraak met mijn sekretaris, die waarschijnlijk al op mij wacht voor het hotel. Mocht u besluiten hier in Londen nog iets te kopen aan oudheden, dan stel ik mij graag tot uw beschikking. Miss Dorrit, het was mij heel

aangenaam.

Raffles maakte een buiging en verliet daarna het vertrek, liep het hotel uit en vond, zoals hij wel verwachtte, Brand in de kleine sportauto op hem wachten, op een tiental meters van de ingang.

Hij gaf de jongeman een hand en ging naast hem zitten.

Voor Brand inschakelde, zei hij glimlachend:

— Naar het schijnt heeft Dora Dorrit hier al intieme herenkennissen gemaakt.

— Hoe zo?

— Wel, net werd ze door een jongeman thuis gebracht, die nogal tamelijk teder afscheid van haar nam en die zij nog enige tijd bleef nakijken, terwijl zij al op de bovenste treden van het hotelterras stond.

— Dat zal dezelfde persoon zijn geweest, zei Raffles meesmuilend, die tien minuten geleden Cissy Huggins heette.

HOOFDSTUK III.

VOORBEREIDINGEN

Raffles deed met Brand enige dringende zaken af en daarna, terwijl de kleine auto langzaam door Hyde-Park reed, vertelde hij zijn trouwe vriend wat er net in een van de vorstelijke vertrekken was gebeurd.

Brand luisterde aandachtig en zei, toen Raffles was uitgesproken:

— Je mag zeggen wat je wil, maar het is toch een gemene streek van Chandler, om vreemdelingen, die geen verstand van zulke dingen hebben, zo op te lichten.

— Dat ben ik volkomen met je eens, en daarom heb ik het besluit genomen, dat wij onze vriend Frances Chandler eens een lesje zullen geven, dat hem heugen zal. Staat de man niet op ons

lijstje?

— Dat zou ik je zo uit het hoofd moeilijk kunnen zeggen, Edward, antwoordde Brand. Het lijkt mij niet onmogelijk. Is die Chandler rijk?

— Dat kan bijna niet anders. Het is nog geen drie maanden geleden, dat ik iets bij de man kocht, en ik heb toen gezien, dat hij een zeer grote zaak heeft en in een prachtige flat, boven de winkel woont.

Op dit ogenblik reed een prachtige, glimmende wagen, de kleine sportwagens voorbij.

In de auto zaten Hannibal Slokum en Dora Dorrit.

Slokum was op dit ogenblik schijnbaar verdiept in de koerslijst, en de

aandacht van het meisje leek wel gevestigd te zijn op de jeugdige ruiter, die op dat ogenblik, terwijl hij zijn paard stapvoets liet gaan, langs het ruiterspad naderde.

Daar de grote auto iets sneller reed dan de sportwagen konden de beide vrienden duidelijk zien, wat er het volgende ogenblik gebeurde.

Dora Dorrit wierp een snelle blik op haar oom, overtuigde zich ervan dat hij nog steeds las, en scheen toen iets uit haar handtas te halen; een klein wit voorwerp, een briefje leek het wel.

Nu scheidden nog maar een paar meter haar van de jonge ruiter. Het was een jongeman van krachtige lichaamsbouw, met een intelligent gezicht en donkerblauwe ogen.

Hij hield zijn blikken voortdurend op het jonge meisje gevestigd en glimlachte haar toe.

Zij knikte hem heel even toe, met een schuwe blik op haar oom, bewoog de rechterhand, waarin zij het briefje hield als om de ruiter te waarschuwen en liet toen het stukje papier over het raampje glippen.

Maar juist op dat ogenblik werd de aandacht van de ruiter even afgeleid, doordat een amazone, die haar paard blijkbaar niet goed in bedwang had, hem zo dicht passeerde, dat de paarden elkaar raakten en zijn eigen vos zenuwachtig begon te steigeren.

Het volgende ogenblik had hij het dier weer gekalmeerd maar de auto was al voorbij gereden en van het briefje zag hij niets.

Maar Raffles en Brand hadden het des te beter gezien.

De jongeman remde af, sprong uit de wagen, raapte het briefje op en liep vlug naar de ruiter toe, die juist zijn paard tot bedaren had gebracht.

Glimlachend keek hij naar het knappe gezicht en stak hem toen het briefje toe met de woorden:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer. Zojuist werd uit de groene auto, waarin ik een dikke heer en een knap jong meisje zag, dit briefje geworpen. Ik heb reden om te veronderstellen, dat het voor u bestemd is. Hier is het.

En vóór de ruiter, die licht begon te kleuren, hem had kunnen bedanken, was Brand al weer naar de auto gelopen.

Toen de beide vrienden weer naast elkaar zaten, keken zij elkaar glimlachend aan.

— Miss Dora loopt wel heel hard van stapel, begon Raffles. Zij is nog nauwelijks een paar dagen in Londen en schrijft nu al liefdesbriefjes op zo'n geheimzinnige manier, met een jonge, knappe Londenaar.

— Misschien mag haar oom er niets van weten.

— Dat is vrij duidelijk. In het tegenovergestelde geval hoefde zij niet zo geheimzinnig te doen. Ken je die jongeman?

— Nee; het was ongetwijfeld dezelfde, die haar een paar uren geleden naar het hotel bracht, maar wie het is, kan ik je niet zeggen.

Raffles haalde de schouders op en hernam:

— Het doet er ook weinig toe. Waarom zouden wij ons met deze liefdesgeschiedenis bemoeien? Mijn hoofd staat nu niet naar dergelijke zaken. Ik denk aan Frances Chandler.

— Je bent dus werkelijk van plan, de brandkast van die antiquair aan een onderzoek te onderwerpen?

— Ja, en dat zo gauw mogelijk.

— Ken je de inrichting van zijn huis?

— Onvoldoende. Het zal noodzakelijk zijn, dat ik mijn kennis ter plaatse wat ga vermeerderen. De helft van het succes van iedere goede inbreker, die die naam werkelijk verdient, is een grondige kennis van zijn operatieterrein.

Op dat ogenblik verliet de kleine auto het park langs de Marble Arch, sloeg 'n brede straat in, volgde deze tot aan de Cromwellstreet, zwenkte deze straat in en stopte tenslotte voor een garage in een stille zijstraat, waaraan de tuin grensde van het herenhuis, dat Raffles daar sinds enige jaren bewoonde.

Nadat de auto door Henderson, de reusachtige chauffeur, in de garage was gezet, liepen de beide vrienden naar de rookkamer, de geliefkoosde plek, als het erom ging de een of andere nachte-

lijke onderneming voor te bereiden.

Raffles nam een blaadje papier voor zich, trok er met zijn gouden vulpotlood een paar lijnen op en begon toen:

— Dat is de plattegrond van de winkel, rechts is de grote hall, die links een paar hoge glazen deuren heeft, waardoor men in de winkel komt. Achter in de hall is een brede trap, en ik vermoed, dat die naar de flat loopt. De winkel is in tweeën verdeeld, en het achterste gedeelte ligt ongeveer een voet hoger dan het voorste, waarvan het gescheiden is door een soort eikenhouten balustrade, die op twee plaatsen onderbroken is en waar zich twee trapjes bevinden. Het achterste deel van de winkel krijgt licht door een breed raam, hoog in de muur aangebracht en waarvan de onderkant minstens twee en een halve meter van de vloer verwijderd is. Voor zover ik heb kunnen nagaan kunnen alle ramen met ijzeren rolluiken worden afgesloten.

— Maar met de winkel zullen we wel niets te maken hebben.

— Dat hangt er van af, misschien liggen daar kleine voorwerpen van grote waarde, die het meenemen waard zijn en bovendien, het is niet onwaarschijnlijk, dat men gemakkelijker door de winkel de flat binnen dringt, dan door de hall.

— Dat laatste zal inderdaad tamelijk lastig zijn, Edward, want voor zover ik weet, is het in de Spencerstreet tot laat in de nacht nogal druk. Er zijn daar ook een paar banken en het toezicht van de politie zal wel niets te wensen overlaten.

— Van dat alles zullen wij ons op de hoogte stellen, Charles. Is het gemakkelijker, bijvoorbeeld door een aangrenzend huis binnen te dringen dan is er wat mij betreft niets, dat ons tegenhoudt.

— Zijn er veel bedienden?

— Ook dat weet ik niet. Dat moet onderzocht worden.

— Is Chandler getrouwd? Heeft hij kinderen?

— Ik dacht, dat de man twee keer getrouwd is geweest, maar nu is hij weduwnaar. Als hij kinderen heeft, moe-

ten die nu volwassen zijn. Ik moet trouwens nog meer dingen weten: waar de brandkast staat, of er een safe is, of Chandler er een waakhond op nahoudt, de onaangenaamste ervaring, die ik voor iemand van mijn beroep ken.

Raffles keek op zijn horloge en ging verder:

— Het lege gevoel in mijn maag zei mij al, dat het al etenstijd is. Vanavond kunnen wij moeilijk iets ondernemen, maar morgenochtend zullen we direkt op onderzoek uitgaan.

Het was de volgende ochtend omstreeks half negen, toen twee werklieden van de Gemeentelijke Elektrische Centrale, met een gereedschapstas bij zich, bij het huis van Frances Chandler aanbelden, voorzien van een behoorlijk getekende en gestempelde legitimatiekaart.

Er was in de onmiddellijke nabijheid storing in het net, en zij hadden opdracht gekregen in het hele huizenblok na te gaan of er ergens misschien kortsluiting was.

De butler liet de werklui direkt binnen en wees hen de weg naar het souterrain, waar de schakelborden en de transformator zaten.

— Als jullie klaar bent, druk je maar even op de bel in de hall. Ik heb wel wat anders te doen, dan op jullie te wachten.

— Laten we u vooral niet ophouden, mijnheer, zei een van de arbeiders. Over tien minuten kunnen we wel klaar zijn, tenminste als de storing hier niet in huis blijkt te zijn. Want in dat geval zal het wel wat langer duren, voordat wij klaar zijn.

De butler klom de trap op, die naar de hall leidde en de werklui bleven alleen.

Zodra de stappen van de butler waren weg gestorven, keken zij elkaar glimlachend aan en de oudste van de elektriciens zei:

— Ik geloof dat zij totaal geen argwaan hebben.

— Hoe zouden zij ook, Edward? vroeg

Brand, de jongste van de pseudo-electriciens. Jij bent voortreffelijk gegriemd en ik geloof, dat ik er ook niet kwaad uitzie als gemeentewerkman. Intussen kan ik nog niet goed inzien, wat wij voor nuttigs in deze kelderruimte kunnen uitvoeren.

— Zeg dat niet, Charles, antwoordde Raffles. Juist de kelder is de zwakste plek van ieder huis.

De beide mannen stonden terwijl zij zachtjes praatten, in een tamelijk helder verlichte ruimte, die licht kreeg door een raam, waar een volwassen persoon gemakkelijk doorheen zou kunnen kruipen, althans wanneer de aangebrachte tralies er niet geweest zouden zijn.

Raffles liep naar het kelderraam toe en keek naar buiten.

Het raam bevond zich aan de Spencerstreet, waar het op dat ogenblik heel druk was.

Een ogenblik stond Raffles peinzend stil.

Toen zei hij:

— Als wij in staat zouden zijn, van deze tralies er nu een drietal zo goed als helemaal door te vijlen, dan zouden we al geholpen zijn. Ik zie echter niet goed, hoe we dat kunnen doen zonder van de straat af gezien te worden.

— Ik wel, antwoordde Brand kalm. Wij nemen gewoon een krant en maken die aan de andere kant van de tralies tegen de houten sponningen van het raam vast, zoals men ook wel eens doet als men een gebroken ruit wil vervangen.

— Inderdaad een geniaal plan, Charles. Heb je een krant bij je?

— Ik heb een Daily Mail, die prima voor het doel geschikt is.

Met deze woorden stak Brand de hand in de zak en haalde er een exemplaar van het bekende Volksblad uit. Hij stak het eerst door de tralies, vouwde het daar open en Raffles maakte het met enkele punaises tegen het houten raamkozijn vast.

Daarna, nadat zij de deur van het kleine vertrekje, waar niets anders te zien was dan de transformator en de schakelborden, gesloten hadden, begonnen zij met een heel sterk en

fijn metaalzaagje de tralies door te zagen, die ongeveer een vinger dik waren.

Zij gebruikten zulke voortreffelijke gereedschappen, dat zij binnen tien minuten drie van de staven tot op ruim de helft hadden doorgezaagd.

En zo dun was het zaagje, dat er van de zaagsneden bijna niets te bespeuren viel, wanneer men niet heel scherp zocht.

Met een beetje stof van het raamkozijn werden deze zaagsneden nog verder aan het oog onttrokken. De krant werd weer los gemaakt, de twee mannen, namen de gereedschapstas op, liepen de kelder uit, beklommen de trap en stonden nu in de hall.

Juist kwam de butler weer voorbij.

— Hoe is het, mankeert er iets aan? vroeg hij.

— Het is niet in orde, mijnheer, dat is zeker. Wij willen graag de leiding nog eens nazien in het hele huis. Een kwestie van een kwartiertje. Als mijnheer soms even met ons wil meegaan?

— Dat is mijn werk niet, dat is het werk van de huisknecht, antwoordde de butler, terwijl hij zijn rode neus optrok.

— Waar vinden we die? vroeg Raffles.

— Ik zal hem even bellen.

De huisknecht trok een scheef gezicht, want de hem opgedragen taak scheen hem niet erg te bevallen. Hij moest er zich echter in schikken en zei kort:

— Ga dan maar met mij mee.

Raffles en Brand volgden de bediende op de voet en werden door hem het hele huis rond geleid.

Het was groter dan de beide mannen verwacht hadden en alle negen kamers schenen gebruikt te worden.

De inrichting gaf een goed beeld van de rijkdom van de eigenaar.

In alle kamers onderzochten Raffles en Brand alle leidingen met behulp van een meter, en intussen gaven zij hun ogen duchtig de kost.

Op de eertse verdieping boven de achterwinkel lag het ruime kantoor van Frances Chandler, waar hij ook zijn

klanten kon ontvangen.

Dicht bij één van de ramen in de hoek stond een vrij grote, moderne brandkast.

De beide vrienden kwamen nog in een paar slaapkamers, in de rookkamer, in de werkkamer, eveneens gemakkelijk en weelderig ingericht, en waarvan zij het doel pas later zouden begrijpen, een bibliotheek en tenslotte kwamen zij nog op een zolder in de vertrekken van

de bedienden.

Door een paar handig gestelde vragen was Raffles al van Lawrence te weten gekomen, dat zijn meester twee mannelijke en twee vrouwelijke bedienden had en tevens een huishoudster.

De ronde door het huis was in een half uur gedaan, waarna de beide mannen weer vertrokken na verzekerd te hebben, dat alles nu prima in orde was.

HOOFDSTUK IV.

CHANDLER KRIJGT NACHTELIJK BEZOEK

Het was ongeveer één uur in de nacht toen Raffles en Brand, in hun regenjassen, waarvan zij de kraag hadden opgezet, het huis in de Cromwellstreet verlieten en een paar honderd meter verder een taxi aanriepen, die hen tot op een halve mijl van hun doel bracht.

Zij stapten uit en legden de rest van de weg te voet af, na de chauffeur te hebben weggestuurd.

Het was al over half twee, toen zij het huis van Frances Chandler bereikten.

Alles was daar al donker en het was duidelijk, dat de bewoners al naar bed waren.

Er was op dit late uur van de nacht bijna geen verkeer meer in de Spencer-

street.

Raffles boog zich naar Brand over en zei fluisterend:

— Ik zal eerst binnen gaan. Wacht vijf minuten. Als alles veilig is, kun je mij volgen. In het tegenovergestelde geval, als er onraad mocht dreigen, zul je het natuurlijk wel merken.

Brand knikte en het volgend ogenblik was Raffles de straat overgestoken.

Brand zag hoe hij zich bukte, zonder inspanning de bijna doorgezaagde staven indrukte en snel en geruisloos door de gemaakte opening verdween.

Brand wachtte juist vijf minuten en toen alles aan de overkant rustig bleef, stak hij op zijn beurt snel de straat over en klom zo vlug hij kon door het

kelderraam.

Het was pikdonker in de kleine kelder, maar hij hoorde de zachte stem van Raffles, die fluisterend zei :

— Alles in orde ; ik ben de trap al op geweest. Het is volkomen rustig in huis.

— Laten we de tralies zo zitten ? vroeg Brand.

— Nee, we zullen ze weer in de oude stand terugbrengen, voor het geval dat een passerend politieagent zijn blik op het keldergat laat vallen.

Brand voelde, hoe Raffles langs zijn been schoof en het volgend ogenblik was de kleine opening weer in de vroegere toestand.

Toen kwam hij terug, greep Brand bij de arm en zei zacht :

— Kom mee, de deur is al open. We hoeven alleen maar naar boven te gaan.

Brand voelde zich meetrekken en daarna hoorde hij, hoe Raffles, die als een kat in het donker scheen te kunnen zien, de deur voorzichtig sloot.

Nu verlichtte een zacht schijnsel de gewelfde gang, waar zij liepen. Raffles had zijn zaklantaarn geblindeerd.

— De maskers voor, beval Raffles zachtjes.

Beide mannen staken de hand in de zak van hun jas, haalden hun maskers er uit en bonden die voor hun gezicht.

Zij stonden aan de voet van de stenen trap, die naar de hall liep en beklommen deze zonder het minste geluid te maken.

In de hall gekomen, moest de lantaarn weer uit, want boven de huisdeur zat een raam, waardoor het licht naar buiten op straat zou kunnen schijnen.

Een straatlantaarn, die een stukje verder stond, verspreidde echter voldoende licht om de trap te kunnen vinden.

De beide vrienden klommen omhoog, bereikten het portaal en stonden een ogenblik later voor de deur van het kantoor van Frances Chandler.

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk.

Zoals hij wel verwacht had, was de deur op slot. Maar een gewone huiskamersleutel was voldoende om het slot

open te krijgen.

Brand had zijn eigen lantaarn aangeknipt, zonder dat men bang behoefde te zijn, dat men het licht van de straat af zou kunnen zien.

Raffles opende voorzichtig de deur en overtuigde zich allereerst dat de gordijnen voor de drie ramen gesloten waren, die uitzicht gaven op een tamelijk grote achtertuin, die met nog andere tuinen van dezelfde afmeting omgeven was door de huizen van het blok.

Toen pas liep hij zonder het minste geluid en door Brand op de hielen gevolgd het vertrek binnen.

Beide mannen deden hun jas uit, die hun alleen maar gehinderd zou hebben.

Brand had de deur weer dicht gedaan en vatte daar nu post, terwijl Raffles zich met de brandkast bezig hield.

Met de handen in zijn zij gesteund, bekeek hij een ogenblik de sterke kast en bromde toen voor zich heen :

— Een hele goede kast, van Vickers Ltd, nog wel. Pantserplaten van bijna een duim dik, en bekleed met een preparaat, waarop zelfs de krachtigste steekvlam geen invloed heeft. Ik zal dus het zuurstof-apparaat niet kunnen gebruiken en voor ik het met terniet probeer, zullen wij eerst een andere methode proberen. De bepantsering van deze kasten is voortreffelijk, maar zij hebben één zwakke plek, en dat is de deur. Die deur heeft namelijk gladde zijanten. Drie kanten zijn voortreffelijk gesloten, men mag wel zeggen hermetisch, maar de kant van de scharnieren vertoont een hele smalle kier, ook aan de kant van de loten is niet alles zuiver. Als er ruimte is voor mijn zaag, dan denk ik mijnheer Frances Chandler te kunnen bewijzen, dat zijn kast bij nader inzien toch niet deugt. Geef de motor eens, Charles, fluisterde hij tot de jongeman.

Brand liep naar een sterke leren tas toe, die hij onder zijn jas had meegenomen, opende ze en nam er een kleine elektromotor van anderhalve paardenkracht uit, die niet meer dan twaalf kilo woog en op een eikenhouten plank was vastgeschroefd.

Vervolgens pakte hij een kleine trans-

formator uit, bevestigde het snoer, verbond de transformator met een van de stopcontacten en zette tenslotte de kleine motor op een aantal berenvachten, die hier en daar in de kamer verspreid lagen om het zachte trillen van de motor helemaal te dempen.

Raffles had intussen een cirkelzaag met een uiterst dun maar sterk blad gepakt, die in staat was, stalen staven van een duim dikte onberispelijk door te zagen.

De zaag was voorzien van een tandwiel, waarover een ketting kon lopen, die eveneens om de pully van de elektromotor liep.

Ketting zowel als kamwielen waren ruim met vet ingesmeerd en zodra nu Brand contact had gemaakt begon de motor, nadat Raffles de ketting had gespannen en de twee handvaten van de zaag had gegrepen, met een zacht zomend geluid te draaien. Het klonk niet veel harder dan het gezoem van een grote bromvlieg.

Terwijl Brand op de eiken plank ging staan, waarop de motor vastzat, om te beletten, dat deze zou verschuiven, bracht Raffles het papierdunne blad van de zaag tussen de reet van de scharnieren en drukte die er met kracht tegen aan. Daar Brand beide handen vrij had, kon hij met behulp van een oliespuitje het zaagblad steeds soepel houden.

Met een zacht knarsend geluid beet de zaag zich een weg door de verbinding tussen deur en scharnieren.

Een kwartier later was de deur aan deze kant vrij gemaakt.

De motor werd stop gezet en nu kwamen de schoten van het slot aan de beurt, drie in totaal.

Twintig minuten waren voldoende, om ook deze hinderpaal te overwinnen. Maar toen was de zaag ook zo gloeiend, dat men het blad niet met de vingers kon aanraken.

Direkt werden alle gereedschappen weer ingepakt en nu was het zaak, de zware deur, die nu los in de sponningen zat, daaruit te lichten.

Het leek een heel moeilijk, bijna onmogelijk werk, en toch ging het vrij

gemakkelijk. Raffles nam gewoon een crick, zoals men ze ook wel gebruikt om een auto omhoog te lichten, zette deze achter de kast, die bijna een voet van de muur verwijderd stond en liet toen de kast voorzichtig voorover kantelen, terwijl Brand nauwkeurig oog hield op de zware deur.

Zodra de deur uit haar sponningen begon te glijden, hield Raffles met het draaien aan de crick op en nu was het voor de twee mannen niet moeilijk meer, de deur van de brandkast naar buiten te trekken.

Raffles veegde bedaard zijn handen aan zijn zakdoek af, stak een sigaret op, wees met het hoofd naar de kast en zei tot Brand:

— Ga je gang, beste kerel.

Brand nam de tas en begon met een snelheid, die alleen door oefening te bereiken is, alles uit de kasten te halen, wat geldswaarde had, bankbiljetten, goudgeld, geslepen en ongeslepen diamanten, en een aantal kostbare gouden voorwerpen.

— Klaar, zei hij vijf minuten later lakoniek, terwijl hij de tas sloot.

Raffles keek op zijn horloge.

— Wij hebben nog bijna twee uur de tijd, voor het licht wordt en wij zullen nu eens gaan kijken, of er in de andere werkkamer misschien nog iets van onze gading is.

De beide vrienden verlieten dus het vertrek, na opnieuw het licht van de lantaarn geblindeerd te hebben, liepen de trap op, bereikten de brede gang en hielden stil voor een zware eikenhouten deur.

Ook deze bleek op slot te zijn, maar zij bezweek algauw, toen Raffles er de kracht van zij lopers op probeerde.

De twee mannen stonden nu in de tweede werkkamer, waar een groot gebeeldhouwd bureau stond, dat direkt de aandacht van Raffles trok.

Maar ineens deed hij snel een paar passen en nam een foto op in een zilveren lijstje, dat hij Brand glimlachend voorhield.

— Herken je die jongedame? vroeg hij.

Brand wierp een blik op de foto en

had moeite een kreet van verwondering te onderdrukken.

— Wat drommel, dat is Dora Dorrit, antwoordde hij fluisterend.

— Zo zie je, mijn jongen, hoe het toeval het leven bepaalt.

— Dus Chandler is verliefd op haar?

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam bij?

— Wel, haar foto staat toch op zijn bureau, antwoordde Brand onzeker.

Raffles schudde medelijdend 't hoofd en zei medelijdend:

— Maar we zijn hier in de kamer van de jongeman, die we gisteren in Hyde Park zijn tegengekomen, en die jij het briefje hebt gegeven, dat het ondeugende nest uit de auto liet vallen.

— Kras! was alles wat Brand zei.

— Ik kan niet inzien, dat het kras is, het is alleen toevallig.

— Maar hoe komt die jongen dan hier te wonen? herhaalde Brand.

— Het is zo duidelijk als iets, dat hij wel familie zal zijn. Hij zal een neef van hem zijn, maar wacht eens, daar schiet mij te binnen, dat Chandler tweemaal getrouwd is geweest en dat zijn tweede vrouw een weduwe was met een zoon-tje van een jaar of negen.

— Dat zoontje zou dus de bewoner van deze kamer zijn?

— Ja; alleen kun je hem nu moeilijk nog een zoontje noemen, want de jongen moet nu ongeveer vijfentwintig jaar zijn.

— Het is merkwaardig. Ik heb nooit gehoord, dat Chandler een stiefzoon had.

— Ik ook niet, antwoordde Raffles lakoniek. Dat komt misschien omdat wij nooit tot zijn intieme vrienden hebben behoord.

Weer dwaalden de ogen van Raffles over het bureau en nu nam hij een vel papier, dat voor de helft bedekt was met regels van een goed lopende mannenhand.

Hij las deze half voltooide brief vluchtig door en legde die toen glimlachend weer neer, maar bijna op hetzelfde ogenblik kreeg zijn gezicht een ernstige uitdrukking.

Zijn geöfend oor had ergens in het

huis geluid opgevangen.

— Licht uit en achter de deur, beval Raffles zo zacht, dat Brand het nauwelijks kon verstaan.

Onmiddellijk gehoorzaamde de jongeman en het volgend ogenblik was het vertrek weer volkomen donker.

Raffles ging bij de deur staan en wachtte, zijn revolver in de rechterhand, zijn linker klaar om toe te grijpen.

Een paar minuten gingen voorbij.

Toen werd de deur heel voorzichtig geopend en een hand tastte naar de schakelaar van het licht.

Maar Raffles was de man, die daar binnenkwam, voor. Hij greep snel zijn pols en tegelijk klonk zijn bevel:

— Geen geluid, of je zult er spijt van krijgen. Maak licht.

Dit laatste was voor Brand bestemd, die dadelijk zijn plaats verliet en de schakelaar omdraaide.

De kamer baadde nu in het licht van een elektrische kroon, die in het midden aan het plafond hing.

Raffles hield de pols van de jongeman, die net binnen was gekomen nog altijd vast, terwijl de loop van zijn revolver, ter hoogte van de ribben, op zijn borst gericht was.

Een glimlach plooide de lippen van de Grote Onbekende, toen hij zei op een toon, die geen tegenspraak toeliet:

— Geef die revolver maar aan mijn vriend. U zoudt onvoorzichtig doen, als u er gebruik van zou willen maken.

De jonge, krachtig gebouwde man scheen een ogenblik te aarzelen en keek de beide gemaskerde indringers, in hun keurige avondkleding en hun onberispelijk gesteven overhemden, onderzoekend aan, maar zonder een spoor van vrees.

Toen zei hij met een kort lachje:

— Ik ben nooit een fantast geweest, mijnheren. Wanneer ik aan het kortste eind moet trekken, dan verzet ik mij niet, de overmacht is wel een beetje groot. Hier is mijn wapen.

En met deze woorden gaf hij Brand de kleine browning, die de jongeman met een buiging in zijn zak liet glijden.

Zo mag ik het zien, zei Raffles

goedkeurend. En kom nu binnen, dan kunnen wij eens wat praten.

Verbaasd keek de jongeman Raffles aan. Zijn blik gleed naar de zware tas, die Brand op een stoel had neergezet.

Toen zei hij langzaam:

— Praten? Wat kunnen wij te praten hebben? Te oordelen naar de omvang van die tas, hebt u uw werk al achter

de rug.

— En toch zou ik wel eens met u willen praten. U moet namelijk weten, dat u te maken hebt met iemand, die niets liever wil, dan zijn medemenssen behulpzaam te zijn, wanneer zij zich in moeilijkheden bevinden, en ik geloof, dat dit met u het geval is. U schijnt niet erg gelukkig in de liefde te zijn.

HOOFDSTUK V.

EEN WONDERLIJK GESPREK

Bliksemsnel vlogen de blikken van de jongeman naar zijn bureau en een ironisch lachje plooide rond zijn lippen.

— U wilt een gentleman zijn en u ontziet u niet andermans brieven te lezen?

— Wel, als een ander er geen bezwaar inziet om een half voltooide liefdesbrief open en bloot op zijn bureau te laten liggen, zei Raffles schouderophalend. Ik wil trouwens wel toegeven, dat ik erg nieuwsgierig van aard ben en dat er voor mij geen snipper papier in een vreemd huis veilig is. Maar ga toch zitten.

De jongeman keek een ogenblik aarzelend van Raffles naar Brand en liet zich toen in een gemakkelijke stoel vallen.

Raffles leunde in gemakkelijke houding tegen de schoorsteen, het ene been over het andere geslagen, en blies doodkalm een rookwolkje uit een sigaret, die hij net had aangestoken.

Nu vervolgde hij, de jongeman strak

aankijkend:

— Ik heb dus het genoeg, met de stiefzoon van mijnheer Chandler te spreken?

— Inderdaad.

— Zijn er beletsels, die het u onmogelijk maken, mij uw naam te zeggen?

— Absoluut niet. Het is geen zakengeheim. En hoewel ik niet inzie, welk nut het voor u kan hebben mijn naam te weten, wil ik u hem wel zeggen: ik heet Ellery King.

— Ik dank u voor de bereidwilligheid, waarmee u aan mijn verzoek hebt voldaan, mijnheer King, zei Raffles met een bulging. Ik heb het steeds plezierig gevonden te weten met wie ik te doen had.

Weer deed hij een lange haal aan zijn sigaret, om daarna verder te gaan:

— Uit uw half voltooide brief aan Miss Dorrit gericht, merkte ik, dat het tussen u en haar al lang geleden in Amerika, waar u als handelsagent heen was gegaan in opdracht van uw stief-

vader, tot een verklaring is gekomen. De zaak zou dus helemal in orde zijn, als er zich geen ernstige complicatie had voorgedaan. De vader van het meisje heeft namelijk andere plannen en staat er beslist op, dat zijn dochter met een Yankee trouwt. Hij heet Louis Ripley en is een rijk fabrikant van tricotondergoed. Heb ik het goed geraden?... Maar ik ben er nog niet. Ik lees nog heel wat meer in deze brief. De oude Dorrit schijnt namelijk zijn zwager te hebben aangesteld als onbezoldigd rijksveldwachter, die over zijn dochter moet waken. Hij schijnt haar te kennen als een nogal eigenwijs, koppig persoontje, dat wel eens geneigd is, zelfs tegen de vaderlijke wil in, haar zin door te drijven, en het noodlot schijnt gewild te hebben, dat de heer Hannibal Slokum, ik heb het genoeg hem te kennen, achter uw connecties is gekomen, en deze, zijn opdracht volgend, uit alle macht bestrijdt.

King had aandachtig, maar met grote verbazing geluisterd en zei nu:

— Ik heb beslist geen reden om dit te ontkennen, want het is de zuivere waarheid. Maar wel moet ik u zeggen, dat mij het aanroeren van dit onderwerp, door iemand van uw beroep, mij erg verbaast.

Raffles hield de hand op, waarin hij de sigaret hield en zei rustig:

— Voor u verder gaat moet ik u eerst waarschuwen, niet minachtend over mijn beroep te denken. Misschien zult u later nog wel tot de conclusie komen, dat sommige inbrekers niet zijn, wat zij op het eerste gezicht lijken. U denkt nu waarschijnlijk, dat u met iemand te maken hebt die niet goed bij zijn verstand is, omdat hij op zulke ogenblikken over liefdesaangelegenheden met u spreekt. Misschien komt het, omdat ik zelf erg weinig aan deze... ontspanning doe, dat ik altijd zoveel sympathie heb gekoesterd voor jongelui, die het onder Amor's vleugels niet voor de wind gaat. Ik heb mij dan steeds gedrongen gevoeld als de goede tovenaars in het sprookje op te treden die per slot van rekening alles in de goede banen krijgt.

Ellery King lachte zachtjes in zich zelf en zei toen hoofdschuddend:

— Ik ben steeds van mening geweest, dat ik in mijn korte leven al heel wat heb beleefd, maar ik moet toegeven, dat dit wonderlijker is, dan alles wat mij ooit is overkomen. Een inbreker, neem mij het niet kwalijk, maar ik kan werkelijk geen ander woord vinden, die zich aanbiedt als postillon d'amour.

— Een postillon, beste King, wiens vaardigheden en macht u niet onderschatten moet, antwoordde Raffles nu kalm. Maar laten wij verder gaan. Er schijnt vanmiddag iets gebeurd te zijn, wat onze vriend Slokum aanleiding heeft gegeven, een dringend telegram te versturen naar Philadelphia, waarin hij zijn zwager, Dora's vader, uitnodigt, om met de eerste de beste boot naar Engeland te komen, liefst in gezelschap van de man, die hij als zijn schoonzoon heeft uitgezocht. Het gevaar dreigt dus.

Ellery King zuchtte diep en zei:

— Dat mag u wel zeggen. En haar oom laat haar geen ogenblik meer alleen uitgaan, sinds hij er achter is gekomen, ik weet niet hoe, dat Dora en ik, door een gelukkig toeval, met dezelfde boot van Amerika naar Europa zijn overgestoken. Zij om een plezierreisje te maken en ik om weer naar mijn stiefvader terug te gaan, na mijn zaken in Amerika.

— Hebt u daar antiquiteiten verkocht, als ik vragen mag?

— Ja.

— U kunt dus wel een echt stuk van een imitatie onderscheiden?

— Dat zou ik denken. Ik geloof niet, dat er in heel Londen nog tien deskundigen te vinden zijn als ik, dat durf ik rustig te zeggen.

— Alles wat u dus in Amerika verkocht hebt, was inderdaad antiek?

De jongeman trok de wenkbrauwen bijeen en zei verontwaardigd:

— U bent hier binnengedrongen om ons te bestelen, maar dat geeft u toch niet het recht, mij in mijn eigen huis te beledigen. Waarom vraagt u dat?

— Och, zo maar, antwoordde Raffles, langs zijn neus weg. Ik meen te weten, dat uw stiefvader, laat ons zeggen, een

beetje minder bedreven is in het onderscheiden tussen echt en imitatie. Vraag er mijnheer Slokum maar eens naar.

De jongeman was bleek geworden en zei dof, half in zichzelf:

— Heeft de oude man weer misbruik gemaakt van mijn afwezigheid? Hij is toch werkelijk onverbeterlijk.

Maar nu keek hij plotseling op en ging enigszins ongeduldig verder:

— Maar wat betekent dit allemaal? Hoe denkt u ons beiden van dienst te kunnen zijn, Dora en mij?

Weer hief Raffles de hand op en zei toen:

— Pardon, beste King, dat zijn beroepsgeheimen. Bijzonderheden kan ik onmogelijk meedelen. Wat ik u net gezegd heb, had alleen ten doel, uit uw eigen mond de bevestiging te horen van de vermoedens, die ik uit de half afgemaakte brief meende te mogen opmaken. Nu ik weet, hoe de zaken tussen u beiden staan, wil ik u helpen... al was het maar als een soort dankbaarheid voor de rijke inhoud van de brandkast van uw stiefvader. Wij kunnen dus niet anders doen, dan nu afscheid van u nemen, en u de raad geven, de eerstvolgende dagen goed uw ogen open te zetten en u vooral over niets te verbazen, wat er ook gaat gebeuren. Apropos, het zal u als Engelsman natuurlijk wel bekend zijn, dat er op de grens van Schotland een klein plaatsje is, Gretna Green geheten, waar u onmiddellijk, zonder enige voorafgaande formaliteiten kunt trouwen?

— Jazeker, weet ik dat, antwoordde de jongeman haastig. Maar om te kunnen trouwen moet men met zijn tweeën daar komen en ik zou wel eens willen weten hoe ik het moet klaar spelen. Dora bij haar oom vandaan te krijgen, die haar beter bewaakt dan een cipier het zou kunnen doen.

— Schandelijk, zei Raffles op een spottend verontwaardigde toon. Wat ik zeggen wil, is Dora meerderjarig?

— Verleden week geworden.

— Dan komt alles in orde, of mijn naam is geen John Raffles, zei de Grote Onbekende.

Bijna had Ellery King een kreet van verbazing geslaakt.

— Wat, bent u die bekende avonturier, naar wie Scotland Yard al jaren zoekt?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde Raffles met een buiging.

— En ik zou uw hulp aanvaarden? barstte King uit.

— Dat zult u zeker, vooral wanneer zij op heel verborgen, discrete manier wordt geboden. Tenminste wanneer gij geen stommeling bent en dat wil ik op voorhand nog niet aannemen. Bedenk wel, dat het voor mij altijd een aangename sport is geweest, hardvochtige vaders, tantes, ooms, voogden en grootvaders tegen te werken. Ik vind, dat u een voortreffelijk paartje zult vormen. En nu, beste King, moet u werkelijk gaan slapen. U hoeft beslist geen moeite te doen, ons uit te laten, wij vinden de weg wel. En daar ik toch bang ben dat u zich door overgrote hoffelijkheid zou laten verleiden, om het toch te doen, zullen wij zo vrij zijn, u hier tijdelijk op te sluiten. Ik zie daar een hele gemakkelijke divan staan, die wel een prima rustplaats zal bieden. Mocht u echter aan uw bed de voorkeur geven, dan kunt u natuurlijk op de deur bonzen en zo de bedienden wekken. Maar dan zijn wij waarschijnlijk al ver weg. Mijnheer King, het was mij een eer en een voorrecht met u kennis te mogen maken.

Onder het spreken had Raffles de sleutel al uit het slot genomen. Hij gaf Brand een wenk, die de zware tas opnam. Het volgende ogenblik stonden beiden buiten het vertrek en de sleutel draaide knarsend in het slot. In een oogwenk waren zij de trappen af en een paar minuten later stonden de beide mannen weer in de Spencerstreet en liepen vlug weg met hun buit.

HOOFDSTUK VI.

ONDER SCHERPE BEWAKING

Er waren vier dagen verlopen na de inbraak, die de heer Chandler, antiquair, ongeveer zestien duizend pond sterling armer had gemaakt, zonder nog te spreken van de juwelen en de gouden sieraden, die nog wel eens tweeduizend pond waard waren.

De kranten hadden er vol van gestaan, maar wonderlijk genoeg, had geen van hen melding gemaakt van het gesprek, dat de jonge King met een van de beide inbrekers gevoerd had.

Deze had alleen verteld, dat hij nog laat gewerkt had en juist naar zijn slaapkamer was gegaan, toen hij lawaai hoorde en weer naar beneden was gegaan, waarna hij overvallen en machteloos gemaakt was en waarna de twee

gemaskerde inbrekers hem in zijn eigen kamer hadden opgesloten.

Scotland Yard stuurde zijn beste speurhonden er op af, maar zonder resultaat. De daders waren onvindbaar.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen er een taxi voor het grote hotel stopte, waar Hannibal Slokum en zijn nicht hun intrek hadden genomen.

Er stapte een oude dame uit met een streng gezicht, met een grote stalen bril op de neus, gewapend met een grote rieten tas, en een ouderwetse, donker-groene parapluie, zoals men ze alleen soms nog op het toneel ziet.

Zij was stemmig in het zwart gekleed en droeg op het grijze haar, dat in een klein knotje achter in de hals was vast-

gemaakt, een eigenaardig hoedje, dat zij van tijd tot tijd recht schoof.

Zij rekende af met de chauffeur en beklom toen met de stap van een grenadier de paar treden van het terras.

In de hall liepen juist haastig een paar kelners voorbij.

De oude dame greep een van hen als het ware in de vlucht, door hem bij zijn jaspand te pakken en vroeg met een doordringende, bevelende stem:

— Mijnheer Hannibal Slokum, vlug wat.

— Uw naam? vroeg de kelner, vrij ongeduldig.

— Zeg aan mijnheer Slokum dat Miss Arabella Bricket er is.

— Wilt u mij dan volgen, zei de kelner.

Spoedig stonden zij voor de deur van de suite van de spekkoning.

De kelner klopte aan en wilde het bezoek aankondigen, maar miss Arabella Bricket schoof hem gewoon opzij, met de woorden:

— Verdwijen jij maar vent. Ik ben geen klein kind meer en ik kan mijzelf wel aandiennen.

Verbluft maakte de kelner dat hij uit de buurt kwam. Maar in de gang bleef hij nog even hoofdschuddend naar de gesloten deur kijken.

Miss Arabella echter deed een paar grote stappen in de richting van Slokum, die in zijn krant verdiept was geweest, terwijl Dora met een ongelukkig gezicht en de wang op de hand leunend, uit het raam keek, en stelde zich voor:

— Miss Arabella Bricket.

Slokum stond langzaam op, legde even langzaam de reusachtige sigaar op het asbakje, zette zijn bril af en weer op en keek de dame aan.

Toen knikte hij een paar keer goedkeurend en bromde voor zich heen:

— Net wat ik nodig heb.

Hij legde nu haastig zijn blad weg, en zei, zich tot de bezoeker wendend:

— U bent iemand van tijd, Miss.

— Dat ben ik gewoonlijk ook, mijnheer Slokum, maar deze keer spijt het mij erg dat ik bijna anderhalve minuut te laat ben. Is dat het meisje?

En meteen wees Miss Arabella met

uitgestrekte vinger, alsof het een lans was, naar Dora, die nauwelijks had opgekeken, toen de dame binnenkwam en op een toon, alsof zij het over een paard of een hond had.

— Ja, Miss, dat is mijn nicht Dora Dorrit, antwoordde de spekkhandelaar. Ga zitten, alstublieft. U hebt zeker uw papieren bij u?

— Hier zijn ze, mijnheer.

Met deze woorden opende de bezoeker haar tas en haalde er een aantal papieren uit, die zij aan Slokum gaf.

Deze liep ze aandachtig door, terwijl Miss Bricket haar blikken onderzoekend door het vertrek liet dwalen.

Eindelijk was Slokum klaar.

Hij vouwde de papieren weer dicht, gaf ze aan Miss Bricket en zei:

— Dat is in orde, miss, en van nu af kunt u zich beschouwen als de dame van gezelschap van mijn nicht. Ik heb u al in het kort verteld, waar het om ging, toen u op mijn advertentie schreef, waarin ik zo'n gezelschapsdame vroeg.

Slokum wierp een snelle blik op zijn nicht en ging verder:

— Ik wens, dat u steeds in gezelschap van mijn nicht zult zijn en haar geen ogenblik uit het oog zult verliezen. U zult in een aangrenzende kamer slapen en ik hoop, dat u een lichte slaap hebt.

— Als een haas, mijnheer, antwoordde de oude dame.

— Zoveel te beter. U kent de moderne talen, zie ik in uw getuigschrift en u zult die ook mijn nicht kunnen leren. Aan haar opvoeding ontbreekt misschien nog het een en ander; bij ons in Amerika houdt men er bijzondere denkbeelden op na.

— Heel bijzonder, gaf Miss Arabella droogjes toe. Zoudt u mij niet eens aan uw nicht willen voorstellen?

— Kom eens hier Dora, beval de oom.

Dora stond als met tegenzin op en kwam schoorvoetend dichterbij.

— Is dat uw gewone manier van lopen? vroeg Miss Arabella scherp.

— Wat bedoelt u? vroeg Dora verbluft.

— Ik bedoel, of u altijd loopt als iemand, die meedoet aan een wedstrijd in zaklopen?

Dora haalde de schouders op en antwoordde niet.

De nieuwe gezelschapsdame bekeek haar van top tot teen, en vroeg toen op dezelfde vinnige toon:

— Wat stelt het voor, wat u daar aan hebt?

— Wat het voorstelt? Wat zou het anders voorstellen dan een deux-pièces? riep Dora verbaasd uit. Bevalt het u niet?

— Ik kan niet zeggen, of het mij bevalt of niet. Ik zou alleen maar willen opmerken dat naar mijn mening een fatsoenlijk meisje zich niet op die wijze moet decolleteren.

De dame wendde zich tot Slokum en ging verder:

— U wilt mij toch zeker wel toestaan, daarin verandering te brengen, mijnheer Slokum?

De spekkoning krabde zich eens achter het oor, want hij wist maar al te goed, dat er met zijn nicht op het gebied van kleding eenvoudig niet te praten viel. Daarom probeerde hij de klip te omzeilen, door te zeggen, terwijl hij zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk optrok:

— Ik moet u zeggen, miss, dat ik daar geen verstand van heb. Ik vind, dat een meisje volgens haar stand gekleed behoort te gaan en dat is alles. Maak dat met Dora zelf maar uit, ik houd er mij buiten. Maar waar ik persé op sta is, dat u haar geen sekonde alleen laat.

— U wenst zeker, dat ik maar dadelijk blijf? Ik heb er met alles op gerekend.

— Dat zou ik erg op prijs stellen, antwoordde Slokum haastig, die maar al te blij was, dat hij nu verlost was van het toezicht op zijn nicht, die blijkbaar van plan was alles te doen wat net niet de bedoeling van haar vader was.

— Dan zal Miss Dora wel zo goed zijn, mij mijn kamer te wijzen, antwoordde Miss Bricket.

Het meisje gaf helemaal geen antwoord, maar in haar plaats antwoordde haar oom snel:

— Natuurlijk zal Dora dat graag doen, Miss Bricket. U neemt mij niet kwalijk, ik heb nog veel te doen. Ik zal u een paar uren alleen moeten laten.

Dora keek een ogenblik zwijgend naar de brede rug van haar oom, die zich al had omgekeerd en keerde zich toen met een gemaakt vriendelijk lachje tot de haar opgedrongen gezelschapsdame.

— Zoudt u mij het grote genoegen willen doen, met mij mee te gaan, dat ik u uw kamer kan wijzen, Miss Bricket? vroeg zij op beminnelijke toon.

— Ik volg u.

De beide dames verlieten het vertrek en een ogenblik later was Miss Bricket in haar kamer geïnstalleerd, vlak naast die van het meisje.

En van dat ogenblik af zou Dora Dorrit onder een bewaking staan, zoals zelfs een gevaarlijke misdadigster niet te beurt zou vallen.

HOOFDSTUK VII.

EEN KAPER OP DE KUST

Er waren weer vier dagen verlopen sinds de arme Dora aan de hoede van Miss Bricket was toevertrouwd en zij had inderdaad geen stap kunnen doen, zonder dat de argusogen van die dame haar volgden.

Alle brieven, die zij schreef, gingen door de handen van die strenge dame en als zij op een van de enveloppen de naam ontdekte van de jonge Ellery King, dan werd de brief onvermijdelijk aan de circulatie onttrokken.

De oude Dorrit had nu eenmaal Louis Ripley tot echtgenoot voor zijn dochter bestemd, en op dat besluit zou hij niet terugkomen.

Slechts met de grootste tegenzin schikte Dora zich in een situatie, die zij vernederend noemde.

Verliet zij het hotel, dan kon zij er zeker van zijn, dat Miss Bricket met een merkwaardige snelheid haar dadelijk volgde.

Meende zij soms een ogenblik werkelijk onbewaakt te zijn, dan bleek al gauw hoe zij zich vergist had; Miss Bricket dook plotseling en onverwacht op, en stond naast haar, met haar strenge, smalle, tanige gezicht, haar doordringende ogen en op elkaar geklemd lippen.

En zover ging de vrees van Slokum, dat zijn nicht een of andere streek kon

uithalen, die wel eens onherstelbaar kon blijken, dat zij haar zakgeld zodanig had beperkt, dat het haar niet eens mogelijk zou zijn, een enigszins lange rit met een taxi door de straten van Londen te maken.

Zo stonden de zaken, toen omstreeks drie uur in de namiddag een reusachtige auto stopte voor het terras van het hotel, waar Slokum en zijn nicht hun intrek hadden genomen.

Het was een geweldige grote Rolls Royce, grijs gelakt.

Uit de auto stapten twee heren, die op het eerste zicht Amerikanen leken.

Hun hele kleding wees er op, dat zij afkomstig waren uit het land, waar men houdt van ruime, gemakkelijk zittende kleren, diepe zakken en soepele stoffen.

De heer, die het eerst was uitgestapt, kon omstreeks vijfenvijftig jaar oud zijn. Hij was klein en mager, met een scherp getekend gezicht en bevelende zwarte ogen.

Zijn haar was kort geknipt en spierwit.

Zijn metgezel was veel jonger en stak wel twee hoofden boven hem uit. Hij was gref gebouwd en blijkbaar heel sterk.

Zijn gezicht was breed en rood, en men kon het met de beste wil van de wereld niet sympathiek vinden, met de

brede wangkwabben, de lichtgroene oogen, het lage voorhoofd en de brede neus.

De oudste van de beide heren zei iets tegen de chauffeur, waarna beiden de trap van het bordes opgingen. Inmiddels was de portier hen al tegemoet gelopen.

— Is mijnheer Slokum in het hotel? vroeg de heer met het witte haar. Ik ben Jack Dorrit, zijn zwager. Mijn dochter logeert hier.

Dadelijk was de portier één en al ijlver.

Hij wenkte een kelner, die juist voorbij ging en zei tot hem:

— Breng deze heren onmiddellijk bij mijnheer Slokum.

Hij wendde zich opnieuw tot Dorrit en vervolgde buigend:

— De heren worden al verwacht, meen ik.

Dorrit en Ripley, want de man met het rode gezicht was niemand anders dan de textiel-fabrikant, volgden de kelner, die hen naar de kamer van Hannibal Slokum bracht.

De groothandelaar in spek en aanverwante artikelen was juist bezig zijn das te strikken, toen de beide bezoekers werden aangekondigd.

Hij keerde zich snel om, stak zijn zwager de hand toe en zei, met een diepe zucht van verlichting:

— Blij, dat je er bent, Jack. Je bevrijdt mij van een grote verantwoordelijkheid. Er viel met Dora de laatste tijd geen land te bezeilen. Vooral de laatste dagen was het erg. Nu eens huilbuien, afgewisseld door vlagen van dolle pret, waarvan niemand iets snapte, noch ik, noch Miss Bricket.

— Wie is die dame, vroeg Dorrit, terwijl hij zijn jas uitdeed.

— Dat is een gezelschapsdame, die ik expres heb aangenomen om Dora te bewaken, en ik verzeker je, dat het noodzakelijk was. Is de reis je goed bekomen?

— Uitstekend, maar ik verlang niets liever, dan zo gauw mogelijk weer terug te gaan, antwoordde Ripley nogal brommerig. Waar is Dora?

— Bezigt aan een handwerkje, onder

toezicht van Miss Bricket.

— Hoe ben je aan die dame gekomen? vroeg Dorrit.

— Door een advertentie. En ik verzeker je, dat ik het prima getroffen heb. Een cipier had je dochter niet zorgvuldiger kunnen bewaken.

— Was dat dan nodig? riep Ripley uit, terwijl zijn lichtkleurige wenkbrauwen zich fronsten en zijn gezicht een uitdrukking verkreeg van de kop van een kwade bulldog.

— Dat was hoog nodig, beste Louis, antwoordde Slokum. Er was namelijk een kaper op de kust.

— Wie is het en ik sla de kwibus de hersens in, bulderde Ripley.

— Nu niet te hard van stapel lopen, beste Louis, alles zal nu wel in orde komen, zei Dorrit sussend.

Slokum had nu zijn toilet voltooid, en de drie mannen verlieten het vertrek, klopten twee deuren verder aan en stapten de zitkamer binnen waar Dora zat, samen met Miss Bricket.

Zodra het meisje haar vader zag, sprong zij op, vloog hem om de hals, en kustte hem hartelijk op beide wangen.

Zij liet hem los en draaide als een drolle in het rond, klapte in de handen en riep opgewonden uit:

— Wat ben ik blij, dat je er bent, paps! En je hebt nog iemand meegebracht, zie ik. Was dat nodig geweest?

— Of dat nodig was? Me dunkt, dat je aanstaande man toch wel het recht heeft, om met mij mee te komen, als wij horen, dat je misbruik van ons vertrouwen gemaakt hebt en... met die vlegel weer nieuwe connecties aanknoopt, achter mijn rug en tegen mijn wil.

— Wat het eerste betreft, papa, ik wist werkelijk niet, dat ik mijn lieve Ellery op de boot zou ontmoeten, dat kunt u op mijn erewoord geloven. Het was louter toeval. Maar ik wil echt niet ontkennen, dat ik het dol vond.

Ripley was met gebalde vuisten op Dorrit toegestapt en zei nu:

— Ik geloof, beste Dorrit, dat het hoog tijd wordt aan deze vertoning een einde te maken. U hebt mij Dora beloofd, en wij zijn te lang zakenvrienden

geweest om u aan die belofte te kunnen onttrekken.

— Daar denk ik ook geen sekonde over.

— Welnu, als dat dan zo is, laten wij dan direkt naar Amerika teruggaan, over drie dagen gaat er weer een boot.

— En dan? vroeg Dora, terwijl zij, met de handen op de rug gevouwen, de textiel-fabrikant uitdagend aankeek.

— Dan trouwen wij, antwoordde de reus met het rode gezicht.

— En als ik niet wil?

— Dan trouwen wij toch, riep Ripley uit.

— En vind je dat zo maar goed, paps? riep Dora, terwijl zij met de handen in de zij voor haar vader ging staan.

— Ik vind, dat Louis een prima echtgenoot voor je zal zijn en het huwelijk zal plaats hebben, zodra wij weer in Amerika terug zijn. Maak je dus klaar, want we vertrekken over drie dagen.

Zijn blik was onder het spreken gevallen op de gezelschapsdame, die was opgestaan, maar zich zwiwend wat op de achtergrond hield; hij wendde zich nu tot Slokum met de vraag:

— Dat is zeker de dame, waarover je mij gesproken hebt.

— Ja paps, dat is Miss Dovekool, riep Dora vrolijk uit. Hoe vindt u haar?

— Mijn naam is Bricket, mijnheer Dorrit, zei de dame streng, terwijl zij een paar passen naar voren kwam. Me-juffrouw uw dochter schijnt er een kinderlijk genoeg in te vinden, mijn naam te verhaspelen.

— Bent u overigens nogal tevreden over mijn dochter geweest? Heeft zij niet te veel last berokkend?

— Zij heeft mij zoveel last berokkend, mijnheer Dorrit, als een pas gevangen tijger zijn temmer maar kan veroorzaken, maar voor de rest heb ik niet te klagen.

Op dit ogenblik, zonder enige waarschuwing, barstte Dora in een lachbui uit, waarin zij bijna stikte en rende

naar een sofa, waarop zij zich heen en weer rolde, niet in staat om zich te beheersen.

Dorrit keek zijn zwager stom verbaasd aan.

— Wat heeft dat nu te betekenen? vroeg hij.

Slokum haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik weet het niet. Niemand weet het. Ik heb je al gezegd, dat ze zo is in de laatste dagen.

— Ik denk dat het zenuwen zijn, mijnheer Dorrit, zei Miss Bricket, die naar het jonge meisje was toegelopen om haar te kalmeren. Meisjes van haar leeftijd hebben dat wel meer.

— Nu het zal wel over gaan, als zij eenmaal getrouwd is, antwoordde Dorrit.

Ripley had intussen zijn hand in de wijde zak van zijn jas gestoken, en haalde er een pakje uit, dat hij open maakte.

Er zat een fraai etui van Marokijn-leer in, dat hij Dora gaf, die weer was opgestaan en haar lachtranen afveegde.

— Mijn huwelijkscadeautje en er komen er nog meer, zei hij kortaf.

Dora nam het etui onverschillig aan, maakte het open, keek er even in, en zei toen met een licht hoofdknikje:

— Heel aardig van u.

— Veertig duizend dollar, merkte Ripley lakoniek op.

— Mijn hemel, wat een massa geld voor zo'n dom ding als ik ben, zei Dora, terwijl zij het etui dicht klapte en met een nonchalant gebaar op het tafeltje zette.

— Luister nu eens, riep Dorrit uit. Morgen zullen wij een intiem dinertje hebben en ik hoop, dat ook Miss Bricket ons de eer zal aandoen er aan deel te nemen, die zo goed heeft opgepast, dat mijn dochter geen kwade streken heeft kunnen uithalen. Wij zullen dat tegelijk beschouwen als een verlovingsdiner ter ere van mijn dochter en Louis Ripley.

HOOFDSTUK VIII.

DE LIEFDE TRIOMFEERT

Het was ongeveer half tien in de ochtend, toen Ripley al op de deur kwam kloppen van de zitkamer van Dora Dorrit, met het plan, haar uit te nodigen, in de grote auto, die hij uit Amerika had meegebracht, een rit door Hyde Park te maken.

Hij kreeg echter totaal geen antwoord.

Hij wilde alweer opnieuw kloppen, toen er een kelner naderde, die beleefd zei:

— Ik ben bang, dat u vergeefs klopt, mijnheer. Mejuffrouw Dorrit is al een half uur geleden met haar gezelschapsdame uitgegaan, om inkopen te doen, ik geloof dat zij spraken van een kleine verrassing.

De fabrikant van tricot trok een zuur gezicht en vertrok zonder iets te zeggen.

Hij maakte zijn aanstaande schoonvader deelgenoot van de tegenslag en de beide heren gingen daarop op eigen gelegenheid de stad in.

Het was bijna half zes, toen zij terugkwamen; zij vonden Miss Bricket in de kleine salon, die Dora gebruikte, bezig met haar onafscheidelijk haakwerkje.

De oude dame stond op en zei tot de binnentredende heren:

— U moet Miss Dora nog excuseren, zij is wat op bed gaan liggen, want zij had erge hoofdpijn. Ik heb haar een paar aspirientjes laten innemen, en tegen etenstijd zal zij, daar ben ik zeker

van, wel weer te voorschijn komen. Zij heeft echter gevraagd niet te worden gestoord. Op het ogenblik slaapt zij rustig, gelukkig.

De beide heren gingen weg, Louis Ripley tamelijk uit zijn humeur.

Het werd nu tijd om zich te gaan kleden, en daarom stak de jongeman zich in rok, op zijn slaapkamer, die op dezelfde verdieping lag.

Toen hij deze weer verliet, sloot hij de deur zorgvuldig, daar hij een groot bedrag aan bankbiljetten uit Amerika had meegenomen, behalve zijn chequeboekje.

Hij ging naar het vertrek, waar Slokum en zijn nicht altijd de maaltijden gebruikten, en vond daar al deze heer, zijn aanstaande schoonvader en Miss Bricket, nog altijd met het zure, wrange gezicht, bij elkaar.

De tafel was al gedekt, de soep dampte op tafel, en daarnaast wenkte een grote zilveren schotel met uitgelezen hors d'oeuvre.

Nu en dan keek Dorrit op zijn horloge, en eindelijk riep hij ongeduldig uit:

— Wat drommel, waar blijft dat meisje nu? Zij kan nu toch wel uitgeslapen zijn.

— Dat zal wel, mijnheer Dorrit, merkte Miss Bricket op. Ik denk dat zij op dit ogenblik wel volkomen wakker zal zijn, ja, zij is bepaald goed uitgeslapen. Het is een uitgeslapen meisje. Ik zal eens gauw zien, waar zij blijft.

— Doe dat, zei Dorrit. En zeg dat zij wat voortmaakt, want dat de soep op tafel staat.

De oude dame verliet het vertrek met dragonderstappen en de drie heren bleven alleen.

Er ging bijna een kwartier voorbij.

Nu en dan keken de heren elkaar aan, maar er werd niet veel gesproken. Het was alsof er iets in de lucht hing, dat hen zenuwachtig en prikkelbaar maakte.

Eindelijk sprong Ripley op en zei:

— Ik zal zelf eens gaan kijken. Ik kan mij niet begrijpen, waar die oude heks blijft. Er zal toch niets met Dora gebeurd zijn?

En zonder antwoord, op zijn vraag af

te wachten, liep hij de eetkamer uit.

Ripley liep naar de deur van het appartement van Dora, klopte aan maar kreeg geen gehoor.

Hij probeerde de kruk om te draaien, maar dat wilde hem niet lukken, want de deur was op slot.

Toen probeerde hij het met de deur van de kamer, die hem als die van Miss Bricket was aangewezen.

Deze deur was niet gesloten, maar er was niemand in de kamer.

— Daar begrijp ik niets van, bromde Ripley voor zich heen. Waar zit het oude mens?

Hij ging weer terug om te kijken, of de beide dames misschien van een andere kant de eetzaal waren binnengekomen, maar toen hij zijn eigen kamer passeerde, bedacht hij, dat hij geen sigaretten bij zich had gestoken.

Hij haalde dus zijn sleutel uit zijn zak, stak deze in het slot, maar merkte tot zijn verrassing, dat hij de sleutel niet behoefde om te draaien, de deur ging direkt open.

Hij stapte naar binnen en bleef met de kruk in de hand stom van verbazing en verontwaardiging staan.

Bij een van de kasten stond Miss Bricket, die blijkbaar net bezig was geweest een paar kledingstukken te doorzoeken.

Zij had een zware sigaar in de mond en dampte er duchtig op los.

Bij het opengaan van de deur keek zij even op en zei op haar gewone bevelende toon:

— Doe de deur dicht, merk je niet, dat het tocht?

Onwillekeurig gehoorzaamde de jongeman.

Toen barstte hij los:

— Wilt u mij eens zeggen, wat dat betekent? Wat voert u hier in mijn kamer uit? Wat hebt u in mijn kast te zoeken?

— Ik weet niet juist meer wat mijn oorspronkelijk doel was, luidde het antwoord, maar ik geloof dat ik naar uw portefeuille zocht, ik heb haar echter op een andere plaats gevonden, er zat niet veel in, nauwelijks een paar duizend pond en dat is toch weinig voor een man van uw middelen.

Ripley keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

Hij meende zijn oren niet te kunnen geloven en had een gevoel, of hij net met een hard stuk hout een slag op het hoofd had gekregen.

Toen deed hij een paar stappen in de richting van Miss Bricket, en riep woedend:

— Zo, zo, een hotelrat dus. Nu ik ben blij dat ik je op heterdaad betrapt heb, juffie. Geef dadelijk mijn portefeuille terug en ga daar in die stoel zitten, tot ik de politie gebeld heb.

En meteen deed de jongeman een stap in de richting van de dame, om haar bij de pols te grijpen.

En van dat ogenblik af herinnerde hij zich niets meer, tot dat hij veel later ontwaakte in een hele grote, lege hangkast, stevig gebonden en met een doek voor de mond.

Want zelfs zonder de sigaar uit de mond te nemen, had de oude dame hem met de linkervuist zo geweldig hard tegen de kaak geslagen, dat hij als een blok omviel en op de brede divan terecht kwam.

— Dat is één, mompelde Raffles in zichzelf, want men zal nu wel begrepen hebben, dat niemand anders dan de Grote Onbekende op zo'n voortreffelijke manier de rol van oude dame had gespeeld.

In een oogwenk had hij de man met een paar sterke riemen de armen op de rug gebonden, en na hem een doek voor de mond te hebben gedaan, sleepte hij het zware lichaam, niet zonder enige moeite naar een kast, waarin hij hem neerlegde. Daarna sloot hij de deur weer en stak de sleutel in zijn zak.

Hij verliet vervolgens het vertrek, na kalm de sigaar op het asbakje te hebben gelegd, stak de gang over en ging de eetzaal binnen.

— Alleen? vroeg Dorrit eindelijk, en zijn stem had, zonder dat hij goed begreep waarom, een schorre klank.

— Helemaal alleen! antwoordde de zogenaamde Miss Bricket.

— Mijn dochter is dus nog altijd ziek?

— Ik denk dat zij zo gezond is als een vis, mijnheer Dorrit.

Dorrit stond half van zijn stoel op, en keek de oude dame aan, alsof hij aan haar verstand twijfelde.

Toen stamelde hij:

— Zo gezond als een vis? En net zei u...

— Dat was een vergissing, mijnheer Dorrit.

— Maar als zij niet ziek is, waar is zij dan?

— Ik denk, dat zij op dit ogenblik wel weer in Londen zal zijn, en op weg hierheen.

Dorrit drukte beide handen tegen de slapen, en steunde:

— Ik heb een gevoel alsof mijn hoofd zal springen. Wat betekent dat allemaal? Waar is mijnheer Ripley?

— Dat weet ik niet, mijnheer Dorrit, ik ben geen kindermisje.

— Maar wat zegt u over mijn dochter, die hier heen onderweg is? Wat betekent dat? Hebt u haar in de loop van de dag alleen gelaten?

— Sinds negen uur heb ik haar niet meer gezien, mijnheer Dorrit.

Een daverende vuistslag op de tafel deed de borden en glazen rinkelen.

— Maar voor de duivel, u bent toch aangenomen en betaald, om mijn dochter niet uit het oog te verliezen, riep Dorrit woedend. Waar hebt u haar dan om negen uur gelaten?

— Aan het station, mijnheer Dorrit.

— Wat had zij aan het station te maken?

— Zij ging op reis, mijnheer.

— Alleen?

— Nee, in gezelschap van een jongeman.

— Zijn naam?

— Ellery King.

— En het doel van hun reis?

— Gretna Green.

— Wat is dat voor een plaats?

— Dat is de enige plaats in Engeland, mijnheer Dorrit, waar men onmiddellijk kan trouwen, wanneer alleen de man de nodige papieren kan voorleggen.

Dorrit, die in zijn drift helemaal uit zijn stoel was opgestaan, liet er zich met een plof weer in vallen.

De slag was raak geweest.

Hij keek de pseudo dame als versuft

aan en barstte toen uit:

— Dus, daar hebt u de hand in gehad?

— Inderdaad, mijnheer Dorrit, en ik heb mij nog nooit zo opgewekt gevoeld.

— Dan bent u 'n gemene bedriegster.

— Het woord klinkt wel wat ruw. Ik wil echter toegeven, dat ik een ander ben, dan voor wie u mij gehouden hebt. Ik voelde sympathie voor de jongelui, en ik ben altijd een man geweest, die zijn ingevingen steeds en overal volgt.

En met deze woorden zette Raffles met een vlugge beweging de grijze pruik af, knoopte met rappe handen de zwarte japon open, die van hem afgleed, schopte de kleren in een hoek, richtte zich op, zodat hij wel een voet scheen te groeien en keek nu glimlachend de beide heren aan, die in de letterlijke betekenis dachten een geest te zien.

— Dat is... dat is... begon Slokum hakkelend.

— Dat is een van de grootste stomiteiten, die u ooit begaan hebt, mijnheer Slokum, hielp Raffles hem op weg. Troost u echter; er zijn mensen geweest, nog heel wat verstandiger dan u die ik er liet in lopen.

— Maar ik zal dat huwelijk ongedaan maken, riep Dorrit woedend. Ik zal eens zien of er hier geen wet is, al ben ik dan maar in Engeland.

— Al uw moeite zal vergeefs zijn, antwoordde Raffles ernstig. Geen Engelse wet kan u in dit geval helpen. Een huwelijk in Gretna Green gesloten, is hier te lande even wettig als ieder ander huwelijk, waarbij de wettige termijn tussen ondertrouw en huwelijk in acht is genomen. En ik zou u aanraden u niet te beklagen, want ik heb de jonge Ellery King leren kennen als 'n flinke kerel met een hart van goud, eerlijk, ijverig en die werkelijk liefde voelt voor uw dochter, wat hij bewijst, door haar onder deze omstandigheden te trouwen ofschoon hij heel goed weet, dat u zich op hem kunt wreken, door uw dochter geen cent bruidschat mee te geven.

Dit laatste argument scheen zijn invloed op Dorrit niet te missen.

Zijn trekken ontspanden zich een beetje en hij wilde juist iets zeggen, toen plotseling de deur open vloog.

Dora en Ellery King stonden op de drempel met een ernstige uitdrukking op hun gezicht, een weinig verlegen, maar blijkbaar innig gelukkig.

Zij liepen schoorvoetend op Dorrit toe, die niet eens veel tijd nodig had, om de strijd in zijn binnenste uit te vechten, vooral toen Raffles, die langzaam naar de deur geretireerd was, de opmerking maakte:

— U bent een Amerikaan, mijnheer Dorrit. Spreekt het doortastend optreden van mijnheer King niet méér tot uw verbeelding dan dat van die sokkenmaker, die op dit ogenblik, op dit plechtig ogenblik van zijn verloving, nergens te vinden is? Heeft mijnheer King hier niet echt Amerikaans gehandeld.

Dit scheen de deur dicht te doen.

Raffles had Dorrit onmogelijk op een kwetsbaarder plek kunnen treffen.

Hij aarzelde nog even, spreidde toen zijn armen uit en zei:

— Donderse meid, ik had moeten weten, dat je de koppigheid van je vader geërfd had. Neem hem dan en wordt gelukkig met hem.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en ging verder, met zijn dochter in de armen geklemd:

— De drommel mag mij halen, als ik weet wie u bent, of wat eigenlijk uw plannen waren; maar ik moet u zeggen, dat u het kranig hebt opgeknapt. Ja, als ik niet bang was u te beledigen, zou ik zelfs er een beloning voor over hebben, om u voor uw moeite schadeloos te stellen.

— Doe geen moeite, mijnheer Dorrit, antwoordde Raffles koeltjes. Mijnheer Ellery King kent mij. Ik ben John Raffles. Van uw gewezen schoonzoon heb ik ongeveer tweeduizend pond meegenomen, en in uw slaapkamer heb ik tot mijn genoegen bijna drieduizend pond kunnen buit maken. Wat het paarden halssnoer betreft, dat Ripley van de textielprodukten aan Miss Dora heeft gegeven, zij scheen er toch echt geen prijs op te stellen, en daarom heb ik het mij maar toegeëigend, als een soort

souvenir. Ik wil u nu groeten mijnheeren, en voor mevrouw King, die mij al vier dagen kent, als... een vriend, zal ik steeds de warmste sympathie blijven koesteren. Nu echter zal ik tot mijn groot leedwezen verplicht zijn u hier een ogenblik op te sluiten, want de ervaring heeft mij geleerd, dat dankbaarheid dikwijls niet langer duurt dan een man nodig heeft om tien stappen te doen. Ik groet u allen en ik vertrek, met de beste wensen voor het geluk van het jonge paar, dat ik heb mogen helpen.

Het volgend ogenblik was Raffles de kamer uit.

Een sleutel knarste in het slot.

Vijf volle minuten zat daar binnen het gezelschap doodstil elkaar aan te kijken.

Toen liep Dora naar het raam, schoof het gordijn opzij en zag Raffles weg rijden in een kleine, snelle auto.

Hij keek nog eens glimlachend naar het raam omhoog en nam zijn hoed af.

En het meisje zwaaide terug, zoals zij het naar een goede, trouwe vriend zou hebben gedaan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Woekeraar

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :